

med for i højeste Grad uretfærdig. Skal der paalægges indenlandske Tobaksavlere en saadan Afgift, bør der gives de nuværende Tobaksavlere en Frist af nogle Aar, hvori de kunne faa Lejlighed til at opnaa Dækning for de Udgifter, de have paataget sig for at kunne drive Tobaksavl, og Afgiften bør paalægges Afgrøden og ikke det dyrkede Areal.

I Henhold til ovenstaaende anbefaler Mindretallet at stemme mod Lovforslaget.

Et andet Mindretal (Rasmus Hansen, Rørdam og Zahle) kan ikke tiltræde det forelagte Forslag til Lov om Afgift paa Dyrkning af Tobak, idet Forslaget gaar ud paa Indførelsen af en Arealskat, hvilken Beskatningsform ikke alene er en forældet og forlængst forladt Beskatningsform, men ogsaa i sit Væsen er uretfærdig, idet der intet Hensyn tages til det dyrkede Areals Beskaffenhed. Naar det i Anmærkningerne til Lovforslaget fremhæves, at „under alle Omstændigheder kan det naturligvis ikke gaa an, at et Produkt, der af fiskale Hensyn er højt beskattet ved Indførelsen, tillades fremstillet i Indlandet med et betydeligt skattefrit Udbytte for Producenterne“, saa kan dette afhjælpes enten ved en Produktionsafgift paa det indenlandske Produkt eller ved en Værditold, maaske med stigende Skala, paa den indførte Tobak. Hvis Indførelstolden for de daarligste og billigste Sorter indført Tobak sættes til det, den var før Toldloven af 1908, nemlig 29 Øre pr. kg, ophæves hermed den Beskyttelse, som ved denne Lov skabtes for indenlandsk Tobaksavl, og der opnaas tillige herved den Retfærdighed, at det fortrinsvis bliver de dyrere Sorter Tobak, som komme til at bære Tolden.

Et tredje Mindretal (Halsted) finder det under nærværende Omstændigheder, hvor det gælder om at tilføre Staten betydelige Skatteindtægter af helt ny Art, ret ønskeligt at beskæftige sig med Foranstaltninger, der, som den her foreslaaede, kun ville kunne give en rent forsvindende Indtægt og endda kun med forholdsvis store Opkrævningsomkostninger. At en Del mindre Jordbrugere ved den nye Tobakstolds Indførelse har faaet lidt mere ud af deres Jord, ser Mindretallet i og for sig ingen Ulykke i; men hvis man for Alvor heri ser Fare for en betydelig Lækage i Statskassen langt ud i Fremtiden, turde den rette Løsning vistnok være den at udstede et almindeligt Forbud mod Tobaksdyrkning her i Landet — hvorved den paagældende Jord oven i Købet vilde blive skaanet for den meget udpinende Afgrøde — og saa til Gengæld yde det Par Hundrede Tobaksdyrkere, der nu findes, en mindre Erstatning en Gang for alle — en Ordning, hvorved alle Parter, Statskassen, Forbrugere, Tobaksfabrikanter og Tobaksdyrkere, sikkert vilde kunne blive lige tilfredse. Da dette ikke har vundet Finansministerens Tilslutning, ønsker Mindretallet imidlertid ikke at forme Tanken i et egentligt Forslag og kan under disse Forhold efter Omstændighederne subsidiært gaa med til Regeringens Forslag.

Ændringsforslag.

Til § 8.

Af et *Flertal* (Carl Hansen, Kr. Jensen, N. P. Jensen, Jerichow, Laursen, P. T. Nielsen, Nørhave og Pedersen-Nyskov):

I 1ste og 2den Linie udgaar Ordene „samme Aars 1. Oktober og“ samt „hver Gang med det halve“.

N. C. Christensen.

Halsted.

Carl Hansen.

Rasmus Hansen.

Kr. Jensen.

N. P. Jensen,
Sekretær.

Jerichow,
Ordfører.

K. M. Klausen.

Laursen.

Marott.

P. T. Nielsen.

Nørhave.

Pedersen=Nyskov,
Formand.

Rørdam.

Zahle.